

ophøjet til Lov i en Skikkelse, der ligner den nuværende, med mindre, der om trent samtidig udkommer en Lov om anerkjendte Sygefæstter, en saadan Forbindelse ser jeg ikke, at der er Nogetsomhelst at indvende imod, og det tør vel anses for afgjort, at der fra Regeringens Side kun for Diebliffet er stabt en Forbindelse mellem denne Lov og Loven om anerkjendte Sygefæstter. Det kan jo siges, at dette Lovforslag, i alt Fald dets nye Hovedbestemmelser, forudsætter, at der vil komme en Lov om anerkjendte Sygefæstter, og denne Forbindelse mener jeg, at man ikke kan indvende Noget imod; jeg tror, at man ved Behandlingen af denne Sag bør gaa ud fra, at man vil være i Stand til at gennemføre de to Sager. Det synes jo ikke at være saa umuligt, efter som der neppe i lang Tid for Rigsdagen har været forelagt Lovforslag, der ere blevne modtagne med den Velvillie, baade det ene og det andet Sted, som disse to Lovforslag. Med Hensyn til det foreliggende Lovforslag skal jeg minde om, at jeg i Fjor i Forbindelse med andre Medlemmer af dette Thing ikke reiste, men reiste paany med nogen Styrke, Spørgsmaalet om, hvorledes Forsørgelsesstedet skulde bestemmes, og jeg for mit Vedkommende udtalte den Formening, at de Grunde, som vare anførte for at gjøre Fødestedet til Forsørgelsessted, vare de vægtigste, baade de, der vare anførte, da Sagen behandlede tidligere, og nu bleve gjentagne. Den Forhandling, som førtes om dette Spørgsmaal i Fjor, har maatte noget medvirket til, at den ærede Indenrigsminister ved nærværende Lovforslags Fremkomst har gjort dette Spørgsmaal til Gjenstand for særlig Overveelse og navnlig har gjort udførlig Rede for Resultaterne af sine Overveelser. Det forekommer mig nu, at naar man læser Motiverne her, er der fra Ministerens Side anført de vægtigste og væsentligste Argumenter, som kunne anføres til Forsvar for at gjøre Fødestedet til Forsørgelsessted, og det forekommer mig ikke, at de Argumenter, som er anførte derimod, ere saa stærke, at jeg for mit Vedkommende egentlig kan anfse mig for overbevist. Jeg vil endnu try, at der er Fordel ved at gjøre Fødestedet til det Afgjørende med Hensyn til Forsørgelsesstedets Bestemmelse, at det i mange Forhold vil være heldigt. Jeg skal ikke nærmere komme ind derpaa; men jeg erkjender, at det Argument, som den høitærede Minister har i Slutningen af Motiveringen, er af meget stor Værdning, nemlig at Erhvervelse af Forsørgelshjem gennem Ophold er det Tilvante og Overleverede, der i Kraft af det Bestaaendes Ret, synes at maatte hibehol-

des, saalænge det ikke klart kan paavises, at det er urigtigt. Derigjennem erkjender jeg, at den høitærede Minister faar en meget betydelig Overvægt. Og naar jeg saa tager Hensyn til, at der fra nogle Sider forlanges 10 eller 15 Aar, og fra anden Side kun 1—2 Aar, er det aldeles afgjort for mig, at den, der holder sig til det Bestaaende, vil staa sig i denne Strid, og derfor vil det for mit Vedkommende have til Følge, at dersom der skulde være Udsigt til at gennemføre dette Lovforslag, som jeg i saa mange Henseender vilde sætte særdeles Pris paa, vilde jeg ikke blive mellem dem, der gik i Epidfen for at forsøge Indførelsen af nye Regler, efter at den høitærede Minister, som har båret Sagen frem, synes at have, saa bestemt, som han har gjort, taget Stade i dette Spørgsmaal. Overfor de Herrer, som forlange 10—15 Aar, maa jeg forøvrigt sige, at det i Grunden vil føre væsentlig til det samme Resultat, som jeg ønsker. Jeg tror ikke, at det bliver vanskeligt med 10—15 Aar, at mangvære saaledes, at Folk ikke faar Forsørgelsesret. Jeg tror tværtimod, at i de 10—15 Aar vil den paagjældende Fattige hyppigt være udsat for at kunne komme i Trang saaledes, at han slet ingen Forsørgelsesret vinder, men at det i Virkeligheden bliver Fødestedet. Derfor kunde jeg ikke have saa overordentlig meget imod det. Naar der er anført 1—2 Aar, er jeg ganske derimod, men det har jo det for sig, at man andet Steds er gaaret den Vej, og det synes, at man befinder sig vel ved det. Under de Omstændigheder er der ikke noget stort Haab om at komme til et andet Resultat end det Bestaaende.

Et af de væsentlige Punkter i dette Lovforslag og Noget af det Nye, er jo Spørgsmaalet om Ophævelse af de nu gjældende Bestemmelser om 6 Ugers Auren, ikke alene den almindelige 6 Ugers Kur, som paahviler Opholds kommunen, naar de Paagjældende har opholdt sig der i 3 Maanedes, men ogsaa Bestemmelsen om Tjenestekommunen. Det forekommer mig ikke, at dette under den fundne Debat har været Gjenstand for saa megen Opmærksomhed, som det fortjener. Der er jo ikke nogen Tvivl om det for Alle, der have beskæftiget sig med Fattigspørgsmaal i Praxis, at det er Noget af det Utaaligligste for Kommunerne og at de ved at give en Overordentlig Ulighed, og at der udføres en stor Paapasselighed og i det Hele stilles store Krav til Fattigadministrationen for hele den Sags Skyld, baade hvad Tjenestekommunen og Opholds kommunen angaar. Endelig ere de nuværende Bestemmelser gjen-